

DEĞERLER EĞİTİMİ GÜVEN

GÜVEN HİKAYE

Dükkana girdiğimde, şöyle etrafa bakıp ne alacağımı düşünüyordum. Sonra ağlama sesini duydum. Herhalde annesi istediğini almıyor çocuğun diye düşündüm. Raftan en sonunda bir şey seçip kasaya yöneldim. Ağlayan çocuğu gördüm. Sandığım gibi annesine ağlamıyordu. Yalnızdı. Dükkan sahibi müşterisine para üstü verirken, çocuğa bakıp, "hadi defol git, git demedim mi sana. Yok benim beleş verecek malım..." diye sinirli ve hiddetli bir şekilde bağıyordu. O müşteri çıkınca sıra benimdi. Gözüm çocuktaydı. Gayri ihtiyari elimdekini masaya bıraktım. Çocuk: "amca, vallahi doğru söylüyorum. Paramı kaybettim, anam evde ekmek bekliyor. Sonra veririm sana. Lütfen.." diyordu, ağlayarak. Dükkan sahibinin "borcunuz 1.75 lira" dediğinde göz göze geldik. Artık nasıl bakmışsam adam bana "hep böyle bunlar bacım" cümlesiyle başlayan uzun bir açıklama yaptı. Çocuk verilen parayı kaybettiğini söylüyor, sonra başka dükkandan çikolata alıyormuş.

Çocuğa baktım. Oda bana baktı. "Abla valla birkez yaptım, o günde fazla parası yokmuş annemin, canımda çektiydi çikolata. Valla bu sefer kaybettim." Sonra dükkan sahibine baktım yine, adam çocuğu tekrar "defol lan.." diyerekten kovdu. Benimde rahatsız olduğumu düşündü herhal, yerinden fırlayarak çocuğa yaklaştı. Tam elini kavriyordu ki, "durun" dedim. "ne yapıyorsunuz küçücük

DEĞERLER EĞİTİMİ GÜVEN

çocuğa..” Adam yine “hep böyle bunlar bacım” dedi. Tamam dedim, ne istiyorsa verin. Ben parasını vereceğim, dedim çocuğa bakıp. Dükkan sahibinin eli havada kalmıştı. “ aman böylesine yapılmaz. Alışırılar..” gibisinden laflar etse de iki kuruş daha fazla kasasına girecek diye sevinmişti. Belliydi yüzünden. Çocuk, gözyaşlarını sildi ve alacağı iki ekmeği gidip dolabından aldı. Bana gülümseyerek, “ abla şundan mı alayım mı, fazla değil bunlar 50 kuruş..” diye küçük bir çikolatayı gösterdi eliyle. Adam elini itti çocuğun. “hadi git hadi git eş...” sonra bana bakıp, sanki çocuğun babası oymuş gibi mahcup mahcup baktı. “ önemli değil, al sen onu da.” Çocuğun gözlerinde parıldayan o ateşi anlatmam mümkün değil. O sevincini. Çıkarken “borcumu öderim birgün” dedi ve bir selam çaktı bana.

...

Yıllar sonra, o çocukla yolumuz bir devlet dairesinde kesişti. Ben hastalığımın dolayısı ile zor yürürken, oradan oraya gitmemi söylüyorlardı. O genç adam, o çocuk, beni nasıl olmuşsa tanımış. Beni bir yere oturtmuş. Tüm işlemlerimi kendisi halletmişti. Sonra yanıma gelip, “ İnşallah borcumu ödedim sayarsın.” dedi gülümseyerek. “ İstersen iki ekmeği kapıp geleyim.. “ İşte o an o olduğunu anladım. Hafızam bana oyunlar oynasa da o günü ve o çocuğu hiç unutmamıştım. O da beni unutmamış.

“ Bana o gün bir şans verdin sen. Bana inandın. Hiç tanımadığın halde güvendin. Paranı paylaştın benimle. İşte o gün dedim kendime. İnsanlar her zaman ikinci bir şansı hak eder. Ve bunu iyi kullanmalıdır. Ben kullandım. Senin sayende. Şu dünyada bana güvenen, inanan insanlar olduğunu, olabileceğini gösterdin bana. Güvensizlik, hele bir çocukta daha derin yara açar. Sen o yaraya merhem oldun. Teşekkürler...